

## Streda po 2. adventnej nedeli – Ž 103

Dnešný žalm je chválospevom na Božiu lásku a milosrdenstvo. To je vlastne téma nielen žalmov, ale celého Svätého písma. Boh, ktorý vychádza človeku v ústrety, mu ponúka svoju pomoc, aj keď človek zmluvu, uzavretú s Bohom, nedodržiava a prestupuje. Ved' si to len zoberme: prvé dve kapitoly Božieho slova hovoria o stvorení sveta a človeka. V tretej sa opisuje prvotný hriech, a všetko ostatné je vlastne len opis Božieho úsilia zachrániť človeka, upadnutého do hriechu.

Prečo Boh tak vytrvalo zachraňuje človeka a nenechá ho svojmu osudu? Ved' by mohol povedať, že je to experiment, ktorý sa mu nevydaril. Mohol predsa, tak ako to opisuje Jeremiáš, nádobu, ktorá sa mu nevydarila zničiť a začať tvoriť novú. Božie slovo nám však ukazuje, že čo Boh stvoril, nemôže nemilovať, a preto aj po hriechu udeľuje odpustenie. Prorok Izaiáš nám opisoval, ako Boh posilňuje unavených. Evanjelium zase poukazuje na Ježiša, ktorý k sebe volá všetkých pretážených. Nič tak neunaví človeka, nič ho tak nepretáží a neoberie o sily, ako hriech, ktorý v ňom ničí Boží život. Preto to, čo ho najviac posilní, je práve Božie odpustenie. Prichádza k duchovnému znovuzrozeniu. Žalmista vraví: „*On lieči všetky tvoje neduhy.*“

Vyvolený národ síce sľuboval: „*Budeme poslušne konať všetko, čo Pán hovoril,*“ ale pod vplyvom pohanského prostredia konal inak. Boh ale slovami Ozeáša odpovedá: „*Ved' som ja Boh a nie človek; neprídem na teba s hnevom*“ (Oz 11,9). Keď prechádza Boh okolo Mojžiša na hore Sinaj, volá: „*Pán, Pán je milostivý a láskavý Boh, zhovievavý, veľmi milosrdný a verný. On preukazuje milosrdenstvo tisícom, odpúšťa nepravosť, zločiny a hriech, ale nič nenecháva nepotrestané*“ (Ex 34,6-7).

Slovo „vykúpenie“ v pôvodnom význame znamenalo vyplatenie zajatca alebo otroka z jeho zajatia či otroctva. Túto povinnosť mal najbližší príbuzný. Boh sa teda k nám aktívne hlási za nášho najbližšieho, ktorý nás ide vykúpiť z otroctva: „*on vykupuje tvoj život zo záhuby*“. Túto Božiu lásku dokladá Starý zákon vykúpením Izraelitov z Egypta a Nový zákon výkupnou obeťou Krista na kríži. Tak nás Ježiš „*venčí milosrdenstvom a milosťou*“.

Celé dejiny spásy sú dôkazom, ako človek nedodržiava zmluvu, ktorú s ním Boh uzavrel. Preto Boh trestá, ako sme pred chvíľkou počuli, lebo inak si človek často nevedomuje zlobu svojho konania. Keď naň trest doľahne, zrazu sa

zastaví a vo väčšine prípadov uzná, že konal zle. Je to trest medicínalný, liečivý. Ale stačí, aby hriešnik prosil o odpustenie, a Božie milosrdenstvo sa ihneď vzdáva myšlienky na zaslúžený trest, na našu vinu zabudne a už nám ju nepripomína: „*on ti odpúšťa všetky neprávosti ... nezaobchodí s nami podľa našich hriechov ani nám neodpláca podľa našich neprávostí*“.

Boh trestá, ale nezničí. Je pripravený pohotovo odpustiť, ak sa k nemu človek obráti s pokáním. Sestra Faustína hovorí: „Božie milosrdenstvo je také veľké, že ho za celú večnosť nepochopí žiaden rozum – ani ľudský, ani anjelský.“ Kráčajúc v ústrety stretnutiu s Kristom, ako nám to pripomína prežívané adventné obdobie, si uvedomujme túto skutočnosť. Na konci nachádzame milosrdného brata, ktorý za nás zaplatil, ktorý nás vykúpil. Odpustil nám, kajúcim hriešnikom, a tým nám, unaveným, dodával silu, aby sme kráčali ďalej. Myslime na to, a budme Bohu za jeho dobrotu vďační. „*Duša moja, dobroreč svojmu Bohu.*“ PbjK!

Úvahy sú inšpirované nasledujúcimi zdrojmi:

Karel Flossmann: Liturgický rok A, B, C

Josef Hrbata: Písne království I.-II.

František Opletal: Rozjímání nad žalmy

Dan Drápal: Úvahy nad žalmy 1-4

Ján Grešo: Žalmy na kazateľnici

